

Naděje všech nadějí

Velikonoční neděle
Hošťálková 27. 3. 2016

Písně: 665, písně ECHO, pěvecký sbor, 346, 660

Čtení z Písma: 1.ep.Petrova 1, 3 - 12; 1.ep.Kor. 15, 55 - 57

Text kázání: 1.ep. Petrova 1, 3

Milé sestry a bratři,

křesťané od samého počátku slavili velikonoční neděli jako den velké radosti. Plnost této radosti vtěsnala křesťanská církev do prostého zvolání: „**Kristus vstal z mrtvých!**“ Jaká je ale tato radost? Potřebujeme znát její podstatu, smysl, náplň. K samému základu této radosti nás chce přivést dnešní slovo apoštola Petra: „**Veleben bud' Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nás ze svého velikého milosrdenství znovu zplodil k živé naději skrze vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých.**“ Velikonoční radost je tedy radost z živé naděje. Ohledejme dnes toto hledisko a prožijeme jej jako svátek křesťanské naděje.

Co ale je ta křesťanská naděje? Těžko bychom na tuto otázku hledali jasnější odpověď než je ta, kterou nám dává náš text. Ukazuje nám tuto naději na temném pozadí smrti. Jde vlastně o dvě zcela různé situace lidského života. Nejprve tu je naprostá beznaděj, jejímž jediným výhledem je pouze smrt. Ale právě v zajetí této beznaděje dává Bůh vyrůst naději života. Abychom zahlédli a pochopili jedinečnost křesťanské naděje je dobré se také zamyslet nad lidskou beznadějí.

Tu není nijak těžké pochopit, protože ona je dobře v dosahu lidských zkušeností. Můžeme ji pozorovat na lidech kolem nás, ale nejlépe určitě sami na sobě. Vždyť kdo z nás již nezažil obojí - naději i beznaděj. A beznaděj, to není jen něco výjimečného nebo mimořádného; není údělem pouze lidí, kterým do života nikdy neposvítilo slunce svými jasnými paprsky; není údělem pouze takových lidí, kterým zbyla jen vzpomínka na všechno, co bylo krásné a obšťastňující, co ale je nenávratně pryč. Beznaděj nesužuje pouze lidi nemocné, ty, kterým nebyla dopřána plnost života, ty, kteří jsou na konci svých cest a sil; nepotkává pouze lidi zklamané životem. Beznaděj je hluboce zakotvena v celém lidském životě, v každém člověku, třebaže na pohled šťastném a spokojeném. U koho ještě nepropukla, u toho alespoň dříme a čeká na vhodnou chvíli. Jednou se ale ke slovu dostane - u někoho dříve u jiného později, u někoho tak u jiného jinak.

Zdá se nám, že to je vidění příliš pesimistické? Jistěže máme každý z nás tisíce všelijakých radostí a nadějí. A člověk se také často postaví na trosky své práce i života, a přece jej zase nové naděje pozvednou k novému životu a další práci. Může se nám pod rukama mnohé rozpadnout, mohou nás potkat bolestné ztráty a přece nám světlo naděje nezhasne a život jde zas dál. Každý má své nadějně výhledy, pro které žije a pracuje a když se k nim dostane a dosáhne jich, hned se vydává za nadějami novými, těší se stále novým očekáváním nových věcí.

Když se podíváme zpět na svůj život, pak musíme konstatovat, že vlastně všechny naše kroky vedly od naděje k naději. Zpočátku to byly naděje malé, nesmělé, dětské, ale stále rostly s námi. Každou důležitější věc, která stojí za řeč a všechno, čeho jsme až doposud dosáhli, napřed předcházely naše mnohé naděje. Své naděje vkládáme do věcí i lidí, do svých rukou i své hlavy, i do příznivé

konstelace různých poměrů na tomto světě. A mnohé naše naděje nám vyšly, některé jen částečně, některé nám nevyšly vůbec, některé jsme opustili a za jinými jsme se vydali. Některé naděje nám přinesly radost a potěšení a opět jiné nás zavedly do smutku a zklamání.

Přes to všechno však platí, že všechny tyto naše naděje přece nemění nic na tom, že v tom posledním je život každého člověka vydán na pospas veliké beznaději. Naděje s námi prostě žijí, rostou, ale též stárnou a umírají. I ty nejjasnější nakonec ztrácí svůj lesk, i ty nejpřitažlivější svou přitažlivost nakonec ztratí, a i ty nejslibnější v posledu nemají vůbec nic, co by nám daly. Je to tak a musí tomu tak být proto, protože to jsou vesměs naděje z tohoto světa, a promítané do tohoto světa. A rozhodující skutečností je to, že my z tohoto světa jednou musíme odejít, že „**zde nemáme zůstávající místo**“, že musíme jít i když se tomu všemožně bráníme. Nic ale naplat, jednou každý z nás půjde. A pro tuto cestu již žádná lidská naděje neexistuje, žádné lidské potěšení, žádné pomyšlení na únik.

Kam se pak všechny naše naděje podějí? Oblažovaly nás a těšily, svítily nám na cestu, dodávaly našemu životu smysl a nakonec nás přece jen opustily a vydaly nás na pospas marnosti, beznaději a smrti. A jestliže člověk nemá naději, pak už zbývá jedině smrt.

Toto je velmi důležité poznání, ba přímo nutné, aby pak „**Bůh ze svého velikého milosrdenství nás znovu zplodil k živé naději skrze vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých.**“ Pokud nám stačí jen naše lidské a pozemské naděje, pak ta hlavní, nejpřednější a nejdůležitější naděje nám bude chybět. Pokud budeme stavět svůj život jen na množství všelijakých svých nadějí, pak to, co postavíme, bude stále jen „**dům postavený na písku**“, který v žádném případě neodolá v tom posledním přívalu a bouři. Pokud - přes všechny naděje, které máme a které jsou nutnými průvodkyněmi našeho života - v hloubi své lidské existence nepoznáme svou beznaději, potud v nás nebude místa pro tu jedinečnou naději, která je pouze v Kristu.

A právě pro tuto **naději všech nadějí a nade všemi nadějemi** přišel Kristus na svět, umřel a vstal z mrtvých. Tato naděje všech nadějí je nejhlubším smyslem slov, kterými nám apoštol zdůrazňuje, že „**není pod nebem jiného jména zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni**“. Jen pro tuto naději nakonec stojí za to na tomto světě žít a přijímat vše, co sebou život přináší a jednou také i umřít. Naděje, která neustupuje a která se neumenšuje ani tváří v tvář smrti, je skutečným triumfem života.

My určitě můžeme i nad touto nadějí svým rozumem pochybovat, můžeme ji různě prohlašovat za nevěrohodnou a tak se k ní také stavět. O této naději však v posledu náš rozum rozhodovat nemůže. A nemůžeme si tuto naději ani sami dát nebo si ji nějak uložit. Tu v nás může „**zplodit**“ pouze Bůh sám „**ze svého velikého milosrdenství**“. A stane-li se to, pak již nad ní nerozumujeme ani nepochybujeme, ona v nás prostě je a my s ní pak už jen počítáme a v ní hledíme všemu vstříc.

Apoštol Petr tu nepodává nějaké své představy, nápady nebo myšlenky, na které by přišel svým lidským rozumem. On pouze konstatuje, čím žije sám i jeho spolubratři. Je to „**živá naděje zplozená skrze vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých**“. On jen ví, že všichni spolu s ním, kteří Ježíše Krista znali, napřed prožili obrovskou beznadějí, otevřela se před nimi propast strašného nic; nyní ale po tom všem byli naplněni neslýchanou nadějí. Možná, že se také přičila jejich rozumu, ale nemohli ji v sobě žádnou nedověrou přemoci. Právě na Kristu nám Pán Bůh dokázal, že to, co

je u lidí nemožné, je u něj možné. To patří k samotné povaze víry - nastupuje teprve tam, kde končí lidský rozum, kde selhává lidská představivost a odpovídá na to, na co nemůže dát odpověď nikdo z lidí. Vždyť: „**Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme a pevně počítat s tím, co nevidíme.**“

Je k velké škodě člověka, jestli se mu právě této naděje nedostává. Pak se může často stát, že se ve chvílích svých úzkostí a mdloby nemá o co opřít. Tato naděje je skutečným světlem života, svítí i ve chvílích největších bíd a nejistot. Ano i v samém „**údolí stínu smrti**“ otevírá perspektivu věčného života. Může mně cokoli potkat, cokoli mně může porazit, v kterémkoli okamžiku mohu být proměněn v prach, ale nic to nemůže změnit na té skutečnosti, že **Kristus vstal z mrtvých, že „můj Vykupitel je živ a že se v den nejposlednější postaví nad mým prachem, a že vždy ve svém - oslaveném - těle uzřím Boha.**“ Mít tuto naději znamená mít něco velikého, drahocenného, požehnaného. Celý svět, se vším všudy, nemůže cenu této naděje vyvážit.

Ale nejde jenom o naději v nás. Pán Bůh nás „**zplodil k živé naději**“. Církev je viditelným a živým dokladem Kristova vzkříšení. Kdyby Kristus nevstal z mrtvých, nebylo by ani církve. Církev vznikla právě z faktu Jeho vzkříšení. Od té doby tu stále je a bude až do skonání věků právě na svědectví Kristova vzkříšení, aby lidem sloužila k této **naději všech nadějí** a aby ve svém svědectví nesla všem světlo života. „**Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nás ze svého velikého milosrdenství znovu zplodil k živé naději skrze vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých.**“

Amen.

Program velikonoční neděle:

Vstupní slovo

Písně: 665, písně ECHO, pěvecký sbor, 346, 660
(písně k V.P.: 347, 348, 344)

Modlitba

Čtení z Písma: 1.ep.Petrova 1, 3 - 12;
1.ep.Korint. 15, 55 - 57

Písně dětí + ECHO (V.Palová): „*Pane, mě chybí slova*“
č. 324: „*Šly zrána ke hrobu*“
č. 332: „*To anděl kámen odvalil*“

Text kázání: 1.ep. Petrova 1, 3

Písně pěveckého sboru: „*Ve skalním hrobě spal*“
„*Velikonoční*“

Ohlášky

Společná píseň: č. 346 - „*Buď tobě sláva*“

Příprava a vysluhování Večeře Páně

Písně k V.P.: č. 347 - „*Nastal nám čas přeradostný*“
č. 348 - „*V temné noci, Božskou mocí*“
č. 344 - „*Kristus Pán, Král věčné*“